

JAAKOBIN ENKELIT

Marja-Leena
Tiiainen

 SAGA
EGMONT

JAAKOBIN ENKELIT

Marja-Leena
Tiainen

Marja-Leena Tiainen

Jaakobin enkelit

SAGA Egmont

Jaakobin enkelit

Cover image: Shutterstock

Kirja ilmentää aikaa, jona se on kirjoitettu, ja sen sisältö voi olla osittain vanhentunutta tai kiistanalaista.

Copyright © 1998, 2021 Marja-Leena Tiainen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726779103

1st ebook edition

Format: EPUB 2.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga Egmont - a part of Egmont, www.egmont.com

Lehtiöön oli kirjoitettu allekkain kymmeniä nimiä. Viimeisenä listassa oli Vieno Huovinen.

- Kuka on Vieno Huovinen? Milla loi kysyvän katseen Rikuun.

- Isän täti. Asuu Suomussalmella, opettaja. Viimeksi minä näin sitä Arttu-sedän hautajaisissa. Vieno on ehdottomasti kutsuttava häihin, mutta mitä me tehdään Hämeenlinnan serkkujen kanssa?

Vienot ja Artut ja Hämeenlinnan serkut heittivät volttia Millan päässä. Mitä pitemmälle häävieraiden kutsulistalla päästiin, sitä enemmän Rikulle tuntui löytyvän sukulaisia. He olivat ryhtyneet laatimaan listaa puolihuvikseen aamukahvin jälkeen. Häihin oli vielä useita kuukausia, mutta Millan mieleen oli iskostunut aikojen saatossa viisaus, jota Aino-mummi viljeli: hyvin suunniteltu on puoliksi tehty. Mitä aikaisemmin kesähäiden suunnittelu alkoi sitä parempi oli lopputulos, niin Milla uskoi. Häpäivää he eivät olleet vielä päättäneet, mutta jokin heinäkuun lauantai se olisi. Lopullinen päivämäärä riippui ensi kauden sarjaohjelmasta. Superpesiksen otteluohjelmat lyötiin lukkoon tammikuussa, vasta silloin he voisivat käväistä Virsujärven kirkkoherranvirastossa sopimassa ajan.

- Kai ne Hämeenlinnan serkut sitten pitää kutsua, Milla myöntyi.

Riku tekstasi sukulaistensa nimet ruutupaperille. Nimiä oli kertynyt jo kaksi arkkia. Hätäisen laskutoimituksen mukaan vieraita oli lähemmäs sata. Isoimman ryhmän

muodosti Virsujärven Mailan joukkue. Pesisnaisia oli kaikkiaan kaksitoista ja melkein jokaisella oli jo vakituinen kumppani. Pelaajien lisäksi mukaan pitäisi kutsua myös joukkueen valmentaja, huoltohenkilöt ja seuran edustajat.

- Tällaisen joukon ruokkiminen ei ole ihan halpaa puuhaa, Riku virkkoi rypistäen kulmiaan. - Se on kymppitonni vähintään. Mistä se raha otetaan?

- Pyydetään vanhempia avuksi.

- Vaatteetkin maksaa, Riku nureksui. - Hullua hankkia kallis puku, jota tuskin käyttää toista kertaa.

- Voithan sinä vuokrata frakin.

- Frakin? Riku näytti kauhistuneelta. - Minähän en mitään pingviinipukua päälleni pue!

Milla hymyili salassa. Riku oli Riku, vaikka omissa häissään. Jäykkä normien mukainen pukeutuminen sai Rikun aina takajaloilleen. Riku ei pitänyt kiristävästä solmioista, ja kauluspaidatkin se hyväksyi pitkin hampain. Housuja Rikulla oli vain kahdenlaisia. Lököttäviä salihousuja pidettiin kotona ja salilla, kaupungilla Riku liikkui farkuissa. Tosin viimeiset kolme kuukautta Riku oli kulkenut kiltisti armeijan harmaissa.

- Minä taidan vuokrata hääpuvun, Milla suunnitteli. - Mutta mitään huntuja minä en huoli.

- Miksi et? Riku virnisti. - Minusta olisi hauskaa nostaa se hörhelö sinun kasvoiltasi ja pussata... Riku kaappasi Millan isoon syliinsä ja antoi hänelle kaikkea muuta kuin siveän morsiussuudelman. Milla pyristeli Rikun otteesta ja veti hänet perässään lattialle.

- Ja nyt aloitetaan häävalssin opettelu, Milla komensi laskien vasemman kätensä Rikun olkapäälle.

Rikun ilme valahti. - Ei, siihen minä en kyllä...

- Jos sinä meinaat mennä minun kanssani naimisiin, sinun on opittava häävalssi, Milla lausui tomerasti. Hän alkoi hyräillä Tonava kaunoista, ainoaa valssia, jonka siihen

hätään muisti. Laulu meni vähän nuotin vierestä, eikä tanssiaskeleissakaan ollut kehumista. Riku tallasi Millan ukkovarpaalle, joka oli entuudestaan kipeä Millan satutettua sen punttisalilla.

- Armoa! Riku pyysi, mutta päättäväinen morsian ei ottanut pyyntöä kuuleviin korviinsa.

Tanssituokio keskeytyi ovelta kuuluvaan koputukseen. Millan väliaikainen kämppäkaveri Musti pisti päänsä ovesta: - Anteeksi, mutta Millalle olisi puhelu. Pykäläisen Seppo Kaakosta, hän lisäsi merkitsevästi.

Milla painui kummissaan puhelimeen. Mitä asiaa jollain Kaakon Sieppareiden edustajalla saattoi olla hänelle?

- Milla Marttinen.

Pykäläinen esitteli itsensä ja meni sitten asiaan.

- Me ollaan tässä kokoamassa Sieppareiden ensi vuoden naisjoukkuetta. Kuten ehkä olet lehdistä lukenutkin, Kaakko on saamassa Ylihärmän Silja Yli-Hakolan. Yhden Kirin pelaajan mukaantulo on myös melko varmaa. Meille jäi paha aukko, kun Hurskaisen Mimmi lähti Vihtiin. Hyviä sieppareita ei kasva joka oksalla, kuten hyvin tiedät.

Milla kuunteli Pykäläisen alustusta sydän syrjällä. Hän aavisti jo mitä tuleman piti, mutta silti se yllätti hänet.

- Mitäs sanoisit Milla, jos pelaisit ensi kesän Jaakobin Enkeleissä?

- Jaakobin... siis Kaakossa? Milla toisti hämillään.

Kaakon Sieppareiden pesisnaisten lempinimi oli syntynyt vuosia sitten, kun vuorineuvos Jakob Jägerroth oli yllättäen ostanut seuran itselleen. Eastwood Oy:n paperi- ja selluloosatehtaan pääomistajan yhtäkkinen pesäpallonnostus oli herättänyt suurta huomiota tiedotusvälineissä. Jägerrothin suvun omistama Eastwood alkoi aluksi antaa sponsoritukea supersarjaan juuri päässeelle Kaakon miesjoukkueelle, mutta kun Kaakon naisjoukkuekin nousi superiin, Jägerroth alkoi panostaa

myös siihen. Enkeleissä pelasi seuran omia kasvatteja, muun muassa Ulrika Jägerroth, Jakob Jägerrothin tytär. Lisäksi seura oli hankkinut useita vahvistuksia ulkopuolisista seuroista. Joukkueen menestys ei ollut ollut toistaiseksi kehuttava. Se oli keikkunut sarjan häntäpäässä. Viime kesänä se oli sijoittunut kuudenneksi.

- Kaakon Sieppareiden superpesisjoukkueessa, Pykäläinen täsmensi. - Minä tiedän, että sinä olet sitoutunut vahvasti kotiseuraasi Virsujärvelle, mutta ehkä sinun kannattaisi joskus vilkaista, olisiko ruoho vihreämpää muualla. Meillä sinä saisit varman pelipaikan toisin kuin Virsujärvellä, missä sinua on istutettu vaihtopenkillä vuodesta toiseen. Me ollaan täällä Kaakossa, anteeksi vain, ihmetelty virsujärveläisten meininkiä. Meidän mielestä sinä olet hyvä pelaaja. Ne harvat kerrat, kun olet päässyt yrittämään, ovat osoittaneet, että sinulla on pelisilmää ja nopeutta vaikka muille jakaa.

Pykäläisen sanat voitelivat ihmesalvan tavoin Millan vuosien saatossa kolhiintunutta pelinaisen sielua. Kehujen tarkoituksena oli pehmittää ja imarrella kaltoinkohdeltua pelaajaa ja siinä Pykäläinen onnistuikin. Milla Marttinen oli aloittanut pesäpallon pelaamisen seitsenvuotiaana, mutta lopullinen läpimurto oli vielä tekemättä. Milla oli edustanut koko ajan Virsujärven Mailaa, kotikylänsä seuraa. Hänelle ei ollut koskaan tullut mieleen vaihtaa joukkuetta. Eikä sitä ollut kukaan ehdottanutkaan. Siinä missä muutamat huiput saivat tarjouksia useilta seuroilta, Millaa ei ollut toistaiseksi houkutellut yksikään riveihinsä. Milla oli olettanut sen johtuvan siitä, ettei hän ollut tarpeeksi hyvä. Viiden vuoden ajan hän oli kuulunut Virsujärven Mailan superjoukkueeseen, mutta peliaikaa hänelle oli suotu vain silloin tällöin. Viiden vuoden ajan hän oli harjoitellut yhtä lujaa kuin muutkin naiset, mutta siitä huolimatta hän oli saanut istua nakottaa viltissä ja katsoa kun muut löivät,

juoksivat ja napsivat palloja kiinni. Kolme vuotta sitten, kun joukkueeseen oli otettu useita junioripelaajia, Milla oli ajatellut, että nyt oli lopultakin hänen vuoronsa.

Pelinjohtaja Alpo Vääntinen olikin antanut Millan pelata muutaman superin pelin, mutta sitten oli luottamus taas loppunut.

Jatkuva vaihtopenkillä istuminen oli kieltämättä keljuttanut Millaa. Tottahan hänkin olisi halunnut loistaa. Hän olisi halunnut lyödä ja tuoda juoksua, polttaa vastustajia ja ottaa haamukoppeja. Vuosien vierieessä hän oli jo ruvennut ajattelemaan, että tämä oli hänen kohtalonsa. Hän tulisi olemaan ikuisesti varapelaaja. Pelaaja, joka seisoi jokerin paita päällään kotipesän kaarella, kannusti joukkueetovereita, korjaili näiden heittämiä mailoja ja joka joskus, kuin armosta, pääsi peliin. Tuo armonaika koitti yleensä sellaisissa peleissä, joissa vastustaja oli huomattavan heikko tai kun joku loukkaantui. Milla oli suunnitellut istuvansa viltissä vielä yhden kesän ja luopuvansa sitten pelaamisesta. Runsaan vuoden kuluttua hän valmistuisi laboratorionhoitajaksi ja edessä olisivat uudet haasteet.

- Mitäs tuumaat? Pykäläinen tokaisi.

- Tämä tuli vähän äkkiä. Milla vilkaisi Mustia. Tämä oli katsovinaan telkkaria, mutta jännittynyt olemus kertoi hänen kuuntelevan korva tarkkana. Marika Mustonen eli Musti oli paitsi Millan asuinkumppani, myös joukkueoveri. Musti oli Virsujärven Mailan lukkari. Lukkari oli pesäpallojoukkueen kapellimestari ja pelin sytyttäjä. Ilman hyvää lukkaria ei yksikään joukkue voinut menestyä. Hyviä naislukkareita oli Suomessa niin vähän, että seurat suorastaan tappelivat heistä. Musti oli toistaiseksi pysynyt uskollisena kotiseuralleen, vaikka tarjouksia oli tullut muualtakin. Musti oli kuulunut joukkueeseen yhtä kauan kuin Millakin ja päässyt pelaamaan koko ajan

ykköskokoonpanossa. Hän oli ollut mukana myös parissa Itä-Länsi-ottelussa.

- Mieti asiaa, Pykäläinen jatkoi, kun Milla ei osannut sanoa juuta eikä jaata. - Voisin tulla loppuviikosta käväisemään siellä. Jutellaan sitten tarkemmin sopimusehdoista.

- En minä oikein tiedä, Milla alkoi empiä. Hän oli äkkiä tajunnut, mitä muutoksia peliseuran vaihtaminen toisi mukanaan.

- Minä soittelen sinulle parin päivän kuluttua, Pykäläinen sanoi reippaasti. - Sen verran voin sanoa jo tässä vaiheessa, että siirto Kaakkoon ei olisi sinulle ainakaan mikään taloudellinen menetys. Meidän pelaajille järjestyy asunto ja varma kesätyöpaikka Eastwoodin tehtailta.

Kaakon Sieppareiden varapuheenjohtaja häipyi langalta. Milla laski luurin hitaasti ja kääntyi sitten Mustin puoleen.

- Minä en usko tätä!

- Sinua pyydettiin Kaakkoon? Musti luki Millaa kuin avointa kirjaa.

- Mitä ihmettä ne tekevät *minulla*?

Musti naurahti. Milla oli näkevinään ystävänsä katseessa häilähdyksen kateutta. Kaakon naisjoukkue ei ollut yltänyt toistaiseksi mainittaviin saavutuksiin, mutta Jaakobin Enkelit olivat silti yksi pesäpallomaailman puheenaihe.

- Aiotko lähteä?

- En tiedä, tuskinpa. Milla kääntyi vielä ovella ja loi Mustiin tiukan katseen: - Tästä et sitten hiisku sanaakaan muille naisille, onko selvä?

- En tietenkään, Musti lupasi.

Riku hermostui pahanpäiväisesti kuullessaan asiasta.

- Olisit sanonut heti ei, Riku puuskahti. - Ethän sinä voi lähteä Virsujärveltä mihinkään, et varsinkaan nyt.

Virsujärvihän voittaa ensi kesänä mestaruuden. Lähtö Kaakkoon olisi sama kuin sanoisit "kiitos ei" kultamitalille!

- Mieluummin minä otan sen kultaisen mitalin pelaamalla kuin pokkaamalla, Milla huomautti kitkerästi.
- Pääset sinä Virsujärvelläkin pelaamaan.
- Hah hah, kerropa tuo Vänttiselle.

Alpo Vääntinen oli Virsujärven monivuotinen pelinjohtaja. Vääntinen oli taitava ja uuttera pelinjohtaja. Ennen peliä hän kävi läpi tulevan vastustajan otteluvideoita ja laati taktiikkoja eri tilanteiden varalle. Hän vainusi vastustajan heikkoudet ja käytti niitä häikäilemättä hyväkseen. Vääntinen vaati pelaajiltaan paljon ja itseltään vielä enemmän. Hävityn pelin jälkeen Vääntisen lähelle ei ollut hyvä mennä. Syntipukit saivat kuulla kunniansa pukukopissa. Kerran Vääntinen oli tokaissut, ettei Millasta kehittyisi ikinä superpelaajaa. "Sinun kehityksesi on pysähtynyt." Vääntisen sanat olivat kirpaisseet enemmän kuin hän oli antanut ulospäin näkyä. Vääntinen oli antanut ymmärtää, että Milla oli jo liian vanha. Sitä 24-vuotias Milla ei mielestään ollut. Ja kehittymisestäkin hän oli valmis esittämään eriävän mielipiteensä. Kehitystä olisi tapahtunut varmasti enemmän, jos hän olisi saanut testata taitojaan peleissä eikä vain harjoituskentällä.

- No kerro, Riku ojensi Millalle kännykkänsä.
- Tiilenpunainen vekotin oli Rikun ikioma halinalle. Hän ei mennyt ilman sitä edes vessaan. - Soita Väänttiselle ja kerro Pykäläisen tarjouksesta. Voi olla, että sinulle irtoaa pelipaikka ensi kesänä Virsujärvelläkin.

Suomen naispesäpalloilun Grand Old Man oli vähän aikaa hiljaa kuultuaan Millan asian.

- Vai soitti Pykäläinen? Pyysi sinua Kaakkoon? Vääntinen alkoi sitten tokeltaa ihmeissään.

- Johan minä sanoin. Se tarjosi paikkaa superissa. Pelaajaroolista ei ollut vielä puhetta, mutta luultavasti minä saisin pelata siepparina. Niiltähän lähti Hurskainen pois, Milla kertoi tyytyväisenä.

- Ei sinusta sieppariksi ole, Vänttinen tyrmäsi. - Siinä pitää olla nopeat refleksit.

Milla tunsi, miten adrenaliinia alkoi kerääntyä. Hän huusi kännykkään: - No siinä tapauksessa meikäläisen on turha odottaa mitään pelipaikkaa Virsujärvelläkään. Kiitos vain tiedosta!

- Hei, älähän nyt Milla hermostu, Vänttiselle tuli äkkiä toinen ääni kelloon. Viiden minuutin jälkeen mies oli jo lupaamassa Millalle varmaa pelipaikkaa seuraavalle kaudelle. - Kolmosvahtina sinä kyllä voisit olla. Sipehän lähti Ylihärmään, eikä Takkua voi oikein vielä istuttaa sille paikalle. Sinä olisit kuule siihen ihan sopiva.

- Onko tuo kanssa lupaus joka pitää?

- No helvetti, jos ei minun sana pidä niin kenen sitten?

Ei se ole ennenkään pitänyt, Milla protestoi mielessään. Hänen mieleensä palautuivat Vänttisen sanat tasan vuosi sitten sopimuspaperin allekirjoituksen yhteydessä. Pienessä nousuhumalassa Vänttinen oli sivellyt viiksiään ja hokenut: - Ensi kesänä sinä Milla pääset kunnon hommiin! Nyt loppui sinulta vaihtopenkillä istuminen. Me tehdään sinusta pelaaja! Ensi kesänä sinä vakiinnutat paikkasi avauskokoonpanossa ja seuraavana kesänä sinä pelaat jo Itä-Lännessä!

Eivät suuret sanat olleet ennenkään Vänttisen suuta halkaisseet. Kun pelikausi oli pyörähtänyt käyntiin, Milla oli huomannut kantavansa pelipaidan hihassa numeroa 11. Pesispelissä pääsi yhdeksän pelaajaa mailan varteen, kymmenes ja yhdestoista olivat jokereita. Kymppi pääsi usein peliin mukaan, mutta yhdestoista pelaaja sai katsella sivusta toisten tekemisiä. Siinä missä muut oli saaneet

kokea pelaamisen riemun, Milla oli huudellut kurkku suorana väärä! ja täällä! ja korjaillut toisten käsistään heittämiä mailoja.

Milla ei enää aikonut tyytyä olemaan pelkkä mailatyttö. Nöyryyden ajat olivat ohi. Hän oli ollut aina kiltti ja kuuliainen niin siviilielämässään kuin urheilussakin. Hän oli kunnioittanut liikaa valmentajien mielipiteitä ja jättänyt omat mielihalut sisimpäänsä. Nyt siitä tulisi loppu. Nyt jos koskaan hänen olisi ryhdistäydyttävä! Hän pelaisi tosimelellä pesäpalloa enää vuoden, pari, sillä työ ja perhe-elämä houkuttivat. Virsujärvellä roikkuminen olisi hidas kuolema. Hyvässä lykyssä he voittaisivat ensi kesänä Suomen mestaruuden, mutta tyydyttäisikö saavutus, jos tiesi sen tulleen ilman omaa panosta?

- Harkitsehan vielä asiaa, Vääntinen pyysi. Milla oli aistivinaan äänessä hätää. Huomio piristi häntä, mutta hän päätti kiristää vielä Vääntisen ruuvia.

- Kaakko lupasi kesätyöpaikan ja asunnon. Sekä silkkaa rahaa.

- Paljonko lupasivat? Vääntinen ei pystynyt peittämään uteliaisuuttaan.

- Ei puhuttu summista, mutta tiettyjä bonusjuttuja ne olisivat, Milla lateli. Hän huomasi varoittavan välähdyksen Rikun silmissä, mutta ei välittänyt. Ei pieni valhe mitään haitannut. Oli Vääntinenkin valehdellut hänelle vuosien mittaan niin paljon, että pieni vastaveto oli paikallaan.

- Kyllä mekin sinulle jotain työtä etsitään ja asuntohan sinulla jo on Joen kaupungissa. Eikä meidänkään seuralta ole vielä pelimerkit loppuneet, aina voidaan neuvotella. Eihän me tietenkään pystytä kilpailemaan Jägerrothin kanssa. Me ollaan pieni kyläseura; jokainen tukimarkka on työn ja tuskan takana.

Puolen tunnin väittely päättyi ratkaisemattomaan. Vääntinen lupasi ottaa vielä Millaan yhteyttä, kunhan tämä

olisi vähän rauhoittunut. Puhelun päätyttyä Millalla oli voitonriemuinen olo. Hänestä taisteltiin! Ensimmäistä kertaa elämässään Milla Marttinen tunsii olevansa Haluttu Nainen.

- Lähdetään kaljoille, Milla heitti Rikulle. - Minä tarjoan!

Puoli yhdeksän sunnuntai-iltana Riku seisoii suntikset päällä eteisessä. Ilme oli tutun haikea. Viikonloppuloma oli ohitse ja edessä intin ankea arki. Aamuja oli jäljellä vielä niin paljon, ettei Riku ollut hankkinut edes aamukampaa. Milla läksi saattamaan häntä pihalle. Rikun auto seisoii kadun reunassa. Takalasia somisti Virsujärven Mailan mainostarra.

Riku syleili Millaa hellästi ja mutisi korvaan: - Älä jätä minua, Milla.

Rikun äänestä kuulsii hätä. Millan siirtyminen vaikka vain parin kesäkuukauden ajaksi Kaakkoon oli Rikulle kestämatön ajatus. He olivat puineet mahdollista seuran vaihtoa kapakassa ja myöhemmin vielä asunnolla ja Millankin innostus oli ruvennut talttumaan. Siirto tietäisi ongelmia hänen ja Rikun suhteelle. Häitä jouduttaisiin ehkä lykkäämään. Lähtö parinsadan kilometrin päähän aiheuttaisi myös sen, että he tapaisivat entistä harvemmin. Riku pääsisi armeijasta toukokuussa ja jäisi vuorenvaramasti asumaan Joen kaupunkiin. Riku ei ollut mikään prinssipuoliso, joka nöyrästi astelisi pari askelta perässä ja seuraisii Millaa vaikka maan ääriin.

Milla painoi pehmeät huulensa Rikun parransängestä karhealle leualle. - Hyvä on. En minä lähde mihinkään. Minä pysyn täällä.

Riku kaappasi Millan syliinsä ja nosti hänet auton etupellille. He vaihtoivat pitkän, intohimoisen suudelman. Ikääntynyt koirankävelyttäjä oli törmätä liikennemerkkiin

jäädessään ihmettelemään pikkupakkasessa jäähyväisiään heittävää pariskuntaa.

Palattuun sisälle Milla istahti sohvalle ja aukaisi telkkarin. Veriset uutiskuvat jossain Lähi-idässä tapahtuneesta pommiräjähdyksestä eivät kuitenkaan tällä kertaa nostattaneet tunnekuohua hänen sisimmässään. Ajatukset askaroivat vielä Pykäläisen tarjouksessa.

- Joko sinä olet päättänyt, mitä vastaat Pykäläiselle? Musti tuli teekuppeineen istumaan vierelle.

- Kiitän tarjouksesta ja ilmoitan sitten kohteliaasti, etten voi tulla.

- Rikuko sinua pidättelee?

- Riku on minulle tärkeä, Milla sanoi hiljaisella äänellä. - Jos minä lähdän Kaakkoon, me nähtäisiin toisiamme vain lennossa.

- Pitäisikö häitä siirtää?

- Luultavasti.

- Minustakin on ikävää, jos sinä lähdet, Musti jatkoi. Hänen silmänsä tuikkivat lämpimästi. - Minä olen niin tottunut siihen, että me pelataan aina yhdessä.

Milla halasi ystäväänsä ja nousi sitten sohvalta. Televisiossa alkoi urheiluruutu, jonka hän normaalisti katsoi, mutta nyt hän oli niin kiihtynyt ettei pystynyt keskittymään. Hänen piti saada pohtia asioitaan kaikessa rauhassa.

Milla makasi valveilla aamupuolelle yötä. Vaakakuppi kallistui vuoroin lähtemisen, vuoroin jäämisen puolelle. Miten helppoa vastauksen antaminen olisikaan, jos hän ei olisi kihloissa! Hän ei empisi pakata laukkujaan ja muuttaa Kaakkoon. Pesäpallo ei ollut kuitenkaan elämän tärkein asia. Riku oli tärkein ja hyvänä kakkosena tuli kotiväki: isä, äiti, pesäpalloa pelaava sisar Susanna, pikkuveli Sami ja mummi. Myös seinän takana nukkuvalla ystävällä oli tärkeä

osa hänen elämässään. Musti oli asuinkaveri, pelitoveri ja hänen paras ystävänsä. Pesäpalloharrastus oli vain lisännyt heidän yhteenkuuluvuuttaan. Seitsentoistavuotiaina he olivat päässeet ensimmäisen kerran Virsujärven superin harjoituksiin. Milla oli oivaltanut heti ensimmäisenä pelikesänä, että Musti etenisi peliurallaan pidemmälle kuin hän. Musti oli päässyt avausyhdeksikköön heti, mutta Millan osaksi oli koitunut vaihtopenkki. Kolme vuotta sitten Mustista oli tullut Virsujärven lukkari. Hänestä oli kehittynyt niin taitava, että edellisvuonna hänet oli valittu Idän joukkueeseen. Mustin parempi menestys pesäpalloilijana ei ollut haitannut ystävyyttä.

Musti ja Milla olivat molemmat opiskelijoita. Musti valmistuisi ensi keväänä peruskoulun opettajaksi. Millan laboratoriohoitajan opintoja oli vielä jäljellä reilu vuosi.

Kämpäkaverit heistä oli tullut Rikun lähdettyä armeijaan. Milla oli vuokrannut Rikun huoneen Mustille. Yhteisasuminen sujui hyvin. Musti oli hiljainen ja hienotunteinen. Rikun tullessa lomille Musti keksi itselleen jotain menoa. Viikonloput hän vietti yleensä vanhempiensa luona.

Poikaystävää Mustilla ei ollut. Parin kaverin kanssa Mustilla oli ollut jotain vipinää, mutta suhteet olivat tyssänneet alkuunsa. Musti oli vielä neitsyt. Hän oli kerran tunnustanut Millalle, että seksi pelotti häntä. Hän oli joskus lapsena joutunut sukulaismiehen lähentelyjen kohteeksi ja muisto vaivasi yhä, vaikkei mitään vakavaa ollut ehtinytkään tapahtua.

Pitääkö minun siis vastata kiitos ei, kun Pykäläinen seuraavan kerran ottaa yhteyttä? Milla pohti. Vai pitäisikö pyytää harkinta-aikaa? Lokakuu oli puolella. Liiton sääntöjen mukaan siirron toiseen seuraan piti tapahtua kuukauden loppuun mennessä. Kaksi viikkoa.

Aamupuolella yötä Milla nukahti levottomaan uneen. Kuten niin monina öinä aiemminkin hän pelasi unissaan pesäpalloa, tällä kertaa lukkarina. Pallo kohosi hänen kädestään kohti korkeuksia ja melkein hävisi näkyvistä. Sitten se alkoi pudota. Pudotessaan se muuttui isommaksi, aina vain suuremmaksi. Pallo kasvoi ja Milla tunsu, miten pelko lamasi hänen jäsenensä. Hän yritti siirtyä hirvittävän möhkäleen alta pois, mutta jalat eivät suostuneet liikkumaan...

Milla hätkähti hereille. Puhelin soi eteisessä. Hän kömpi ylös ja vilkaisi ohimennossään kelloradion fosforiviisareita. Oli jo ylösnousun aika.

- Haloo, Milla vastasi.

- Isä tässä terve. Minä kuulin ihan kummia uutisia. Ei kai niissä ole perää?

Millan vanhemmat asuivat Virsujärvellä. Marttiset olivat rakentaneet seitsenkymmenluvun lopulla omakotitalon, jossa Milla ja hänen sisarensa olivat varttuneet aikuisiän kynnykselle. Talo sijaitsi vain kivenheiton päässä pesäpallokentältä. Tai pallonheiton päässä, kuten ukilla oli joskus tapana vitsailla pesäpallokärpäsen puremalle perheelle. Ukkivainajaa Milla sai syyttää ja kiittää pesäpalloharrastuksesta.

Viljami Marttinen oli pelannut aikoinaan Puurtilan Kisapojissa. Hän oli noita Tahko Pihkalan hengessä kasvaneita sodankäyneitä miehiä, joille pesäpallo oli kesäiltojen huvi ja miehisen yhdessäolon ilmentymä. Viljami tartutti innostuksensa kahteen poikaansa, joista varttui melkoisia mailasankareita. Esko ja Lauri pelasivat Virsujärven Suomi-sarjan joukkueessa ja ottelumatkat veivät heidät joskus kauaksikin kotinurkilta. Sellaiselta pelimatkalta Esko löysi tulevan vaimonsa. Miehen peliura päättyi, kun esikoistytär Susanna syntyi.

Susanna oli kahdeksanvuotias kun Esko kokosi samanikäisiä tyttöjä kentälle ja ryhtyi opettamaan näille pesistaitoja. Marttisen Eskon tyttöpesisinnostukselle naureskeltiin aluksi. Naispesäpalloilu ei ollut erityisen arvostettua ja oletettiin, että Marttisenkin innostus hiipuisi viimeistään sitten, kun oma tytär kyllästyisi.

Mutta Susannapa ei kyllästynyt. Hän oppi pesistaidot nopeasti ja veti mukaansa muitakin tyttöjä. Susannan joukkue alkoi menestyä piirisarjassa. Pesäpallotouhu alkoi vetää yhä enemmän väkeä kentälle. Urheiluväen painostuksesta kunta joutui rakentamaan uuden hiekkakentän yläasteen viereen. Uusi kenttä toi mukanaan lisää harrastajia, heitä virtasi naapurikunnistakin, eikä Esko ehtinyt enää huolehtia kaikista. Virsujärven Urheilijat perusti palloilujaoston hoitamaan yhä kasvavaa harrastusta. Innostus levisi räjähdysmäisesti, kun Virsujärven Urheilijoiden naisjoukkue nousi ykkössarjaan. Pian seurassa ei enää harrastettu muita urheilulajeja ja se muutti nimensä Virsujärven Mailaksi. Esko Marttisen lettipäistä oli kasvanut naisia, jotka kahden ykkössarjavuoden jälkeen nousivat Suomen mestaruussarjaan.

Susanna pelasi yhä tuossa joukkueessa. Virsujärveläisten palkintokaapissa olivat pronssi- ja hopeamitalit. Tulevan kesänä ainoana tavoitteena oli voittaa Suomen mestaruus. Mihinkään muuhun joukkue ei olisi tyytyväinen, sen oli pelinjohtaja Alpo Vääntinen sanonut selvin sanoin syyskuun kritiikkipalaverissa, niukasti Oulun Lipolle hävityn loppuottelun jälkeen.

Kultamitali oli myös Esko Marttisen, Virsujärven pesäpalloilun nostajan ja Mailan johtokunnan puheenjohtajan, unelma. Enemmän kuin mitään muuta isä toivoi, että Susanna ja Milla ripustaisivat jonain päivänä kultaisen mitalin kaulaansa. Viime syksyn hopeajuhlissa

Esko oli itkenyt kuin Niagara. Saattoi vain kuvitella, minkälaisen tunnekuohun mestaruus hänessä aiheuttaisi.

Pesäpalloilusta oli tullut Esko Marttiselle entistä tärkeämpää kolme vuotta sitten, kun Tele oli kylmästi potkaissut hänet puhelinasentajan toimesta. Milla tiesi, että isälle olisi kerta kaikkiaan kestämaton paikka, jos hän siirtyisi pelaamaan Kaakkoon.

Unet karisivat nopeasti Millan silmistä, kun isä vuodatti: – Ota nyt järki käteen Milla tässä asiassa. Voihan ne Kaakon miehet luvata sinulle kymmenen hyvää ja yksitoista kaunista, mutta mieti vähän: sinä olet pelannut ikäsi Virsujärvellä. Olit tuskin vaahtosammuttimen kokoinen, kun pelasit tenavien joukkueessa. Vieläkin tulee vedet silmiin kun muistelen sinun ensimmäistä otteluasi. Kuusivuotias lettipää seisoo lähes metriä pitemmän lukkarin edessä ja odottaa syöttöä. Tietysti se tyttö syötti hirmuisen korkean ja sinä löit... no hutihan siitä tuli. Sinä et oikein tiennyt lähteäkö juoksemaan vai ei, ja minä karjuin, että juokse Milla ykköselle! Palohan siitä tuli ja sinulta pääsi katkera itku...

Milla tajusi, että isän nostalgiatuokion tarkoituksena oli saada hänet tuntemaan kiitollisuutta. Virsujärvi oli kasvattanut hänet, tehnyt hänestä pesäpalloilijan. Voisiko hän olla nyt kiittämätön ja nostaa noin vain kytkintä?

– Kaakossa minä pääsisin pelaamaan varmasti, Milla puolustautui saadessaan lopulta suunvuoron. – Pykäläinen lupasi että...

– Ja sinä uskot sen puheita!

– Yhtä paljon kuin Vääntistäkin. Sekin on loruillut minulle jo viisi vuotta ja minä alan kypsyä. Vääntinen ei luota ollenkaan minun pelitaitoihin. Ja totuuden nimessä on sanottava, etten minä itsekään usko enää itseäni. Kun on joutunut jatkuvasti syrjäytetyksi, alkaa itseluottamus murentua väkisinkin.

- Olethan sinä kehittynyt, Esko Marttinen väitti.

- Seuran vaihto voisi tehdä hyvää. Sanotaan, ettei vanha koira opi uusia tapoja, mutta mistä sen tietää, vaikka minä puhkeaisin kukkaan Kaakossa? Milla jatkoi. Hän oli mielessään jo päättänyt olla menemättä Kaakkoon, mutta isän härnääminen oli aina mukavaa.

- Ole nyt järkevä Milla, komensi Esko. - Siepparit on tusinajoukkue, olkoon kuinka varakas hyvänsä. Sen pelaajamateriaali on surkea. Suurin osa on ostettu muualta. Eihän siellä ole omia kasvatteja kuin se Jägerrothin oma tyttö Ulrika ja sitten ehkä pari muuta...

- Ne oli kuudensia viime vuonna. Ja onko rakas isä unohtanut, että me hävittiin niille yksi peli viime vuonna? Ei ne silloin mitenkään surkeasti pelanneet.

- Susanna oli sairaana ja Musti kuumeessa, eikä sillä pelillä ollut merkitystä pisteiden kannalta muutenkaan, Esko kuittasi.

- On se silti ihan kehityskykyinen joukkue, Milla intti.

- Niillä ei ole mitään mahdollisuuksia mitaleille. Tuskin edes kuuden sakkiin. Virsujärvellä sinä voit voittaa kultaa!

- Minä en jaksa enää puhua tästä, Milla huokaisi kyllästytneenä. - Sitä paitsi minulla alkaa olla kiire kouluun.

- Äiti ja Susanna on samaa mieltä minun kanssa tässä asiassa. Ja mummi.

- Milloin sinä olet ehtinyt jo mumminkin mielipiteen kyselemään? Milla ihmetteli. Pykäläisen puhelinsoitosta ei ollut kulunut vielä vuorokauttakaan. Isän oli täytynyt istua puhelimessa läpi yön.

- Näissä piireissä kuule tiedot leviää nopeasti, Esko virkkoi arvoituksellisesti.

Se oli totta. Pesäpallopiirit olivat kuin kytevä hiillos. Joku sohaisi nuotiota ja roihu oli valmis. Urheilutoimittajat olivat pahimmat sorkkijat. Syksyisin, kun huippupelaajien siirtomarkkinat olivat käynnissä, toimittajat pommittivat

puhelinsoitoillaan pelinjohtajia ja pelaajia. Milla hiveli ajatella, että ensimmäistä kertaa hänenlaisensa rivipelaaja oli juorujen ja intrigien kohteena.

- Hyvä on, minä lupaan harkita, Milla myöntyi.

- Järkevä tyttöhän sinä olet aina ollut, Esko virkkoi sovinnollisesti.

Milla laski luurin alas. Puhelu oli kestänyt kaksikymmentä minuuttia. Koulu alkaisi kahdeksalta. Oli kiire. Hän oli menossa vessaan, kun puhelin alkoi hälyttää taas.

- Vastaa sinä! Milla huikkasi Mustille, joka oli ruvennut keittämään aamukahvia.

Musti tuli koputtamaan kylpyhuoneen ovea. - Se on Pykäläinen.

Voi ei! Milla henkäisi. Senhän piti soittaa vasta parin päivän päästä! Hän veti aamutakin takaisin päälleen ja kiiruhti puhelimeen.

Pykäläinen puhui, jos mahdollista, vieläkin hunajaisemmin kuin eilen. Sydän kiihtymyksestä hakaten Milla kuunteli, mitä kaikkea hän saisi, jos kirjoittaisi sopimuksen Kaakon Sieppareiden kanssa. Asunto, työpaikka, auto käyttöön tammikuun alusta lähtien, kännykkä...

- Siitä erilliskorvauksesta en ole vielä ehtinyt puhua johtokunnassa, mutta uskoisin, että senkin suhteen päästään yhteisymmärrykseen.

Puhelun päätyttyä Milla oli aivan pyörriksissä. Hän tiesi myöhästävänsä luennolta, mutta ei jaksanut murehtia sitä nyt. Hän oli sopinut tapaavansa Kaakon Sieppareiden edustajat henkilökohtaisesti perjantaina.

- Sinä siis päätit harkita vielä? Musti lausahti uteliaana.

- Minä lopetan, Milla huoahhti epätoivoisesti. - En pelaa Kaakossa enkä missään!

Kaakon Sieppareiden varapuheenjohtaja Seppo Pykäläinen ja toiminnanjohtaja Kimmo Sarvi veivät Millan Rossoon syömään. Milla otti listalta quattro stagionen ja ruokajuomaksi oluen. Puhe kääntyi heti pesäpalloon. Miehet tuntuivat olevan hyvin perillä Millan edesottamuksista.

- Meillä on agentteja eri puolilla Suomea, Kimmo Sarvi selitti, kun Milla lausui ihmettelynsä ääneen. - Meillä on kymmeniä tunteja videonauhaa kaikista viime kesän supersarjan peleistä. Me on käyty ne kaikki läpi ja mietitty niiden perusteella, kenet me haluamme riveihimme.

- No kenet te haluatte, minun lisäksi? Milla kysäisi leikatessaan sitkeää pitsan kuorta.

- Silja Yli-Hakola Ylihärmästä on jo varmistanut tulonsa. Hän ei ollut alkuun meidän listalla, koska oletimme hänen pelaavan ensi kesänkin kotikulmillaan, mutta yllättäen tyttö otti meihin itse yhteyttä syyskuussa. Mehän olimme heti valmiit tekemään sopimuksen hänen kanssaan.

- Sissi on tosi hyvä pelaaja, Milla kehui.

- Tosi on, Sarvi nyökkäsi. - Hän on hyvä vaihtolyöjä ja ulkopelissä hän pystyy pelaamaan sekä polttolinjalla että edessä. Toinen vahvistus on Kati Vampula, eli meidän kaikkien hyvin tuntema Vamppi. Vamppi on tämän maan parhaita ykkösvahteja. Sinusta ja Vampista tulisi oiva parivaljakko etukentälle.

Vai oli Vamppikin tulossa Kaakkoon! Kuvio kuulosti hyvältä, mutta Milla piti ilmeensä pakkana. Hän ei tuntenut henkilökohtaisesti Sissiä sen enempää kuin Vamppiakaan,

mutta näiden pelitaidot hän oli nähnyt. He tulisivat olemaan varmasti hyviä vahvistuksia Kaakolle.

- Entäs pelinjohtaja? Joko hänet on valittu?

Miehet vilkaisivat hymyillen toisiaan. Sarvi virkkoi: -

Tätä ei ole vielä tiedotettu julkisesti, mutta voin sanoa sinulle näin luottamuksellisesti, että Jukka Tavikosken kanssa on käyty vakavia neuvotteluja.

- Tavikosken? Mutta eikös hän pelaa Kaakon miehissä?

- Hän lopetti syksyllä, Pykäläinen vastasi.

- Polvivamma, Sarvi lisäsi. - Meidän tiedossamme oli, että hän on kiinnostunut myös pelinjohdosta, joten otimme häneen yhteyttä.

- Ketäs muita teillä sitten pelaa ensi vuonna?

Pykäläinen alkoi luetella: - Lukkarina jatkaa Kosken Marita.

- Tyttöjen kesken Martta, Kimmo lisäsi naurahtaen.

Melkein kaikilla pelaajilla, niin miehillä kuin naisillakin, oli lempinimet. Nimi ei välttämättä ollut väännös omasta nimestä, vaan kuvasi useinkin asianomaisen olemusta. Millaan liitettiin usein leikillisesti lisäke "Magia". Hän ei erityisemmin pitänyt liitteestä, jos ei se häntä haitannutkaan.

- Polttolinjalla pelaavat Äitee ja Jallu eli Asta Pirhonen ja Jaana Mikkola, Pykäläinen luetteli. - Uma Varis on kolmoskoppari ja Tytti Uusivirta kakkoskoppari. Vauhkosen Jutta jatkaa pesävahtina ja luultavasti Sissistä tehdään pesävahti myös. Ulkopelipaikat eivät tietenkään ole vakiot ja loukkaantumiset saattavat aiheuttaa muutoksia.

- Entäs Ulrika Jägerroth? Milla katsahti miehiä. Häntä ihmetytti, ettei kumpikaan ollut maininnut vielä kertaakaan Jaakobin Enkeleiden avainhahmon nimeä. - Kai hänkin on mukana ensi kauden joukkueessa?

- Tottahan toki, Pykäläinen naurahti.

- Ulrika on joukkueen selkäranka, Kimmo vahvisti.

Miesten ilmeet näyttivät vakuuttavilta, mutta silti Milla oli vaistoavinaan heissä hienoista hämmennystä.

Ulrika Jägerroth oli todellakin Kaakon naispesäpallojoukkueen ydinhenkilö. Yhtä lailla kuin Virsujärven pesäpallotoimintaa ei olisi ollut ilman Esko Marttista, Kaakon Sieppareita ei olisi ollut ilman Ulrikaa. Kun Ulrika Jägerroth, mahtiteollisuussuvun jälkeläinen, oli ruvennut harrastamaan pesistä, oli Jakob-isäkin kiinnostunut lajista. Hän oli ruvennut tukemaan tyttärensä harrastusta ja siinä sivussa muitakin pesäpalloilijoita. Kaakossa oli pelattu pitkään miesten pesäpalloa, mutta naisiin ei ollut koskaan panostettu tosissaan. Viisi vuotta sitten Jakob Jägerroth oli ostanut talousvaikeuksissa olleen seuran ja ruvennut kehittämään sen toimintaa. Osaksi Jägerrothin rahoituksen turvin Kaakkoon oli rakennettu hieno pesäpallostadion. Pelaajien pelipaitoihin oli ilmestynyt Eastwoodin logo ja Sieppareille oli alkanut virrata riihikuivaa rahaa yhteistyösopimusten kautta. Upporikkaan sponsorin turvin toiminta oli saanut aivan uudet mittasuhteet. Sarjan hännillä vuodesta toiseen roikkunut miesten joukkue oli ostanut hyviä vahvistuksia ja menestystä oli tullut. Parina viime vuonna joukkue oli ollut jo mitaleilla. Kun Kaakon naisten pesisjoukkue oli noussut supersarjaan, sitä oli pidetty pienenä sensaationa.

Ulrika oli pelannut naisjoukkueessa alusta alkaen. Mikään huippulahjakas tyyppi hän ei ollut. Pahat kielet väittivät, että isokokoinen ja hidasliikkeinen Ulrika sai pelata vain siksi, että sattui olemaan vuorineuvos Jakob Jägerrothin tytär.

Milla ei tuntenut Ulrikaa henkilökohtaisesti. Hän oli nähnyt tämän pelaavan ja tiesi suurin piirtein minkä tasoinen pelaaja tämä oli. Ulrika oli kova lyöjä, mutta etenijänä surkea. Ulrikan hitaan runnova juoksuvauhti ei tahtonut riittää ja usein hänen kohtalonaan oli joko

haavoittua tai tulla poltetuksi pesälle. Vastustajat tiesivät Ulrikan heikkoudet ja käyttivät häikäilemättä niitä hyväkseen. Milla oli joskus ihmetellyt, miksei Ulrikaa käytetty jokerilyöjänä. Siinä hommassa hänestä olisi vähiten vahinkoa muulle joukkueelle.

- Tavikoski on alustavasti kaavaillut, että Ulrika pelaisi jokerina, Pykäläinen lausui samassa aivan kuin olisi lukenut Millan ajatukset. - Hänhän ei ole erityisen hyvä etenijä.

- Mitä Ulrika muuten tekee? Milla loi uteliaan katseen seuralaisiinsa. - Opiskeleeko se?

Miehet vilkaisivat toisiaan. Sarvi päästi kiusaantuneen naurahduksen. - Ulrika on päätoiminen pesäpalloilija. Hän kävi talouskoulun ja yritti kai päästä jonnekin opiskelemaan, mutta ei hän sitten lähtenytäkään.

- Tyttö ei taida oikein tietää, mitä elämältään tahtoo, Pykäläinen hymähti.

- Elää siis isänsä kustannuksella?

- Noh, Pykäläinen naurahti ja jatkoi puolustelemaan sävyyn: - Onhan sillä tytöllä maallista mammonaa enemmän kuin koko joukkueella yhteensä, mutta ei se likka sillä mitenkään elvistele.

- Ulrika on henkeen ja vereen joukkueen puolesta, Sarvi korosti. - Parempaa tsemppaajaa saa hakea.

Pykäläinen laski ruokailuvälineensä lautaselle, pyyhkäisi lautasliinalla suupieliään ja kysyi, halusiko Milla jälkiruokaa.

- Tällainen Paradiso-jäätelöannos, Milla osoitti listasta. - Niin, ja cappuccino lisäksi.

- Kaakossa on myös Rosso, Pykäläinen löi viimeisen valtin pöytään tarjoilijan tuotua jäätelöannoksen.

- Ihanko totta? Milla nielaisi ensimmäisen lusikallisen. Jäätelö oli taivaallisen hyvää. Milla rakasti jäätelöä. Hän ei suonut pienintäkään ajatusta herkun lihottavuudelle. Hän oli lihonut harjoittelutauon aikana yli kaksi kiloa, mutta

tiesi, että ne karisisivat kyllä, kunhan harjoitusrumba lähtisi käyntiin. Toistaiseksi hän ei vielä tiennyt, harjoittelisiko Kaakon Urheilutalolla vai Joen kaupungin liikuntaopiston tiloissa. Hänestä hierottiin vasta kauppaa. Jäätelö hiveli makuhermoja, mutta aivan yhtä paljon häntä kiihotti olla huomion kiintopisteenä. Tämä oli jotain, mitä Milla Marttinen ei ollut kokenut koskaan. Tämä oli parempaa kuin kunnari ja tuplajuoksu yhteensä. Ensimmäisen kerran elämässään Milla tunsu pitelevänsä nyörejä käsissään.

- Tuota, tuota... Pykäläinen ryki merkitsevästi.

- Minulla on täällä sopimusluonnos mukana, Sarvi napsautti salkkunsa levälleen.

Millan eteen levisi papereiden viuhka. Sopimuspaperi lepäsi päällimmäisenä. Milla tunsu sydämenlyöntien kiihtyvän nähdessään koneella kirjoitetun nimensä.

- Etelänleiri kuuluu ilman muuta sopimukseen, Sarvi sanoi. - Omavastuu on kolmesataa markkaa ja kaiken muun maksaa seura. Myös päivärahat maksetaan.

- Minne Kaakko aikoo ensi keväänä lähteä? Milla kysäisi nuolaistessaan mangohedelmältä maistuvan jäätelönokareen. Hän söi tarkoituksellisen hitaasti, nautintoa pitkittäen.

- Luultavasti Espanjaan. Viime vuonna joukkue oli Benalmedenassa ja ihastui ikihyväksi. Harjoitteluolosuhteet olivat mainiot eikä ilmoissakaan ollut valittamista, Sarvi kehui.

- Virsujärvi oli viime vuonna Rhodoksella.

- Benalmedana on parempi, Pykäläinen vakuutti. - Meidän miehetkin matkustavat sinne.

Milla luki sopimusta. Se vaikutti samanlaiselta kuin mihin hän oli tottunut kirjoittamaan nimensä Virsujärvellä. Pelaajasopimuksessa määriteltiin yksityiskohtaisesti pelaamiseen liittyvät ehdot kulukorvauksista varusteisiin ja

ansionmenetyksiin. Toisella sivulla oli kuitenkin jotain sellaista, mitä Milla ei ollut Virsujärven papereissa nähnyt. Hän luki ääneen: – *”Seura hankkii pelaajan käyttöön vastikkeettoman asunnon...”* Mitä tarkoittaa vastikkeeton?

– Siitä ei peritä vuokraa, Sarvi opasti hieman alentuvaan sävyyn.

– *”Tämän lisäksi seura sitoutuu järjestämään pelaajalle tämän vaatiessa kesätyöpaikan enintään kolmen kuukauden ajaksi...”* Mitähän työtä teillä on tarjolla?

Pykäläinen oli valmistautunut tähänkin kysymykseen: – Siivousta Eastwoodin paperitehtaan toimistoissa. Eastwoodin pääkonttorissa on tarjolla konttoristin sijaisuuksia, ja tehtaan työmaaruokalassa on annostelijan paikkoja. Nämä muistuvat nyt mieleen, mutta tarvittaessa voimme yrittää järjestää muutakin. Näinä aikoina ei kesätyöpaikkoja opiskelijoille ole paljon tarjolla, joten ymmärräthän miten suuresta edusta on kyse, Pykäläinen korosti.

– Kyllä Virsujärvikin minulle kesätöitä järjestää, Milla sanoi itsevarmalla äänellä. Onneksi miehet eivät kysyneet tarkemmin. Virsujärveläisten kanssa ei kesätöistä ollut vielä keskusteltu, mutta Milla tiesi, että työpaikka ei ollut niinkään varma. Edelliskesänä hän oli toiminut sijaisena vanhainkodissa ja hoitanut siinä sivussa urheilukoulun ohjaajan tointa.

– Minä haluaisin kyllä tulevaa ammattiani vastaavaa työtä, Milla kohotti katseensa miehiin. Hän näki varautuneen välähdyksen kumpaisenkin silmissä, mutta jatkoi silti: – Eastwoodin tehtailta löytyy varmasti tulevalle labrahoitajalle sopivaa työtä?

– Niin... Pykäläinen vilkaisi kumppaniaan. – Voi olla... Meidän täytyy kysyä henkilöstöosastolta, josko työterveysasemalla olisi jotain... Pykäläinen jatkoi varmalla äänellä: – Me takaamme, ettet tule häviämään